

DISCURS DE L'ALCALDE DE LLEIDA, ÀNGEL ROS, EN LA CONFERÈNCIA ANUAL DE LA DEMARCACIÓ DE LLEIDA DEL COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

És un honor per a mi participar en la conferència anual del Col·legi de Periodistes.

Enguany, l'acte coincideix amb el canvi de la junta i del president a Lleida i a la resta de les demarcacions catalanes.

Voldria, en primer lloc, agrair i destacar la tasca realitzada per l'equip sortint, encapçalat per Josep Lluís Cadena.

Gràcies pel treball que heu fet aquests anys pels periodistes de tota la demarcació, per millorar la seva formació i per fer-nos veure al conjunt de la societat la importància d'un col·lectiu professional que és el pont entre la societat civil i els governs i que, per tant, és cabdal per a la Democràcia.

Així mateix, dono la benvinguda a la nova junta, presidida per Rafael Gimena. Estic segur que el diàleg i la col·laboració del Col·legi de Periodistes amb la Paeria seran tan positius i fructífers com fins ara.

Us desitjo molta sort. Podeu comptar, com sempre, amb l'Ajuntament de Lleida.

Lleida va iniciar el 2014 amb informacions esperançadores, de les que es desprèn que la ciutat i la seva província estan en millor situació que altres territoris de Catalunya i d'Espanya, encara que els efectes de la crisi a casa nostra són encara evidents.

La nostra demarcació s'ha confirmat com el segon territori –després de Guipúscoa– menys castigat per l'atur amb una taxa del 16'23% segons l'EPA del darrer trimestre del 2013.

És un percentatge sensiblement inferior a les mitjanes de Catalunya (22'26) i d'Espanya (26'03).

Però una desocupació de més del 16 per cent continua essent un atur massa elevat.

La manca de treball és un drama per qui ho pateix i per a la família, i genera risc d'exclusió social. També pateixen aquest risc les persones que tenen feina però amb un sou tan baix que els resulta molt difícil arribar a final de mes.

D'acord amb aquesta situació, al 2013 l'Ajuntament de Lleida ha redoblat el seu esforç per ajudar les famílies que ho necessiten.

Els nostres Equips Bàsics d'Atenció Social ubicats en diferents barris han atès el passat exercici 10.152 famílies, el 19 per cent de les que hi ha a la ciutat. D'aquestes més de 10mil famílies, el 37 per cent (és a dir, 3.700) han acudit per primera vegada als serveis socials o bé han tornat a demanar la seva intervenció després de més d'un any.

L'ajuda s'ha dedicat, sobretot, als més febles, entre ells, les persones grans. A Lleida, la població major de 65 anys és de 22.200 persones. Doncs bé, els Equips Bàsics d'Atenció Social de la Paeria ha atès l'any passat el 28 per cent d'aquest col·lectiu.

Una part molt important de l'acció social de la Paeria s'ha centrat en un dels principals problemes que ha generat la crisi actual.

A principis de l'any passat varem crear l'oficina municipal per a persones que tenen dificultats per pagar la hipoteca i el lloguer. Des del gener del 2013 i fins al febrer d'enguany, l'oficina ha atès 441 famílies i ha resolt 86 casos, 44 dels quals, amb l'adjudicació d'un pis.

Aquestes xifres donen la dimensió dels efectes de la crisi a Lleida, que són importants.

La ciutat, però, ha mantingut la cohesió social per l'actuació de les diferents administracions i de les entitats del tercer sector, per tant, gràcies, sobretot, a la solidaritat de la ciutadania.

En aquesta crisi que està patint el nostre país, tres agents, les famílies, les entitats del tercer sector i els Ajuntaments ens estem fent càrrec de paliar els efectes sobre els més febles.

La Paeria té molt present que la principal política social és la promoció de l'ocupació i de la vocació empresarial.

En aquest sentit, al 2014 mantenim el Pla Ocupa't i els programes de l'IMO en el marc de GlobalLleida, i estem tancant les primeres accions de l'acord per a l'ocupació on intervenen, a més del govern municipal, el grup de CiU, els sindicats Comissions Obreres i UGT així com la Cambra de Comerç.

I en moments com l'actual, cal protegir i impulsar molt especialment l'Economia Social, l'economia per als més febles.

L'Ajuntament de Lleida continuarà amb la tasca que ja està duent a terme per fer més visibles les empreses d'aquest sector, sobretot els Centres Especials de Treball. En aquesta línia vull anunciar que la Paeria crearà en les properes setmanes una unitat administrativa i política dedicada a promoure la responsabilitat social tant de les empreses com de les administracions.

Després d'aquesta declaració de prioritats en els àmbits social i d'ocupació, en la conferència d'enguany em centraré en un dels factors claus de la competitivitat.

Edicions anteriors d'aquesta conferència les he dedicat a d'altres factors, com la productivitat, la recerca, la innovació, la cultura o l'Educació (l'any passat).

El nostre sistema econòmic i la nostra ciutat no viuen sols. Per tant, avui parlaré de comunicacions i d'internacionalització com a factor clau per fer avançar la ciutat.

A final d'any, la Balança Comercial de Lleida ha tornat a batre el seu rècord històric, amb un augment de les exportacions del 6'65 per cent. Aquí, el paper del sector agroalimentari és predominant, gairebé el 70 per cent de les nostres vendes a l'exterior.

D'acord amb les dades de la Cambra de Comerç, els principals productes agroalimentaris que exportem són, per ordre de rellevància, els farratges, l'oli d'oliva, els productes carnis i la fruita fresca.

La duana d'Edullesa, en què participa la Paeria, també ha registrat al 2013 un sensible augment de les exportacions de fruita, de l'ordre d'un 44 per cent. Un factor important ha estat l'ampliació dels horaris durant el segon semestre de l'any, que esperem que es mantingui vigent.

Què pot ajudar a apuntalar i potenciar la força exportadora de Lleida? Molt clarament, el primer factor són les comunicacions, on encara es mantenen dèficits històrics.

La correlació entre comunicacions, agroalimentació i progrés formen part de la nostra història pràcticament des de l'inici.

Lleida va ser un nucli ilergeta situat vora el riu enmig d'una terra fèrtil que va començar a assolir importància econòmica gràcies a les xarxes de rec i, sobretot, als camins que els romans convertien després en calçades. Així va néixer el potent sistema de producció agroalimentària de Catalunya del qual Lleida n'és el motor.

Com remarca Josep Lladonosa, Pierre Vilar reconeix la singularitat de les planes occidentals de Catalunya, amb Lleida com a capital històrica: "un territori que ha marcat una forta empremta dins de la història del Principat, en un grau tal, que els historiadors no han mesurat exactament", deia Pierre Vilar.

La Història encara no ha mesurat del tot el pes de Lleida (segur que els historiadors locals sí que ho han fet) i, de la mateixa manera, els nostres eixos

viaris encara no tenen la mesura del que realment necessitem per aportar més al país.

Al llarg dels anys, fins i tot els mateixos lleidatans no hem percebut com a necessàries infraestructures de comunicació que després han resultat imprescindibles.

És el que va passar amb el ferrocarril. A Lleida va començar el 1860, en un context general de crisi i amb els recels de la població per la possible repercussió negativa d'aquest nou servei.

I al principi va ser així. L'arribada del tren va afectar molt negativament el mercat local dels cereals, com recorda la Història de Lleida editada per Pagès i dirigida per Manel Lladonosa i Roberto Fernández.

La reacció de l'Ajuntament de Lleida, en aquell moment, va ser apostar per millorar la connexió ferroviària amb els municipis del seu entorn i va demanar que es considerés d'utilitat pública el tren a Fraga. La Paeria volia revitalitzar la ciutat convertint-la en un centre comercial.

Per tant, la crisi de l'arribada del ferrocarril va provocar un canvi d'orientació estratègica de Lleida que, fins aquell moment, havia plantejat el seu creixement econòmic sense tenir en compte les seves potencialitats reals. A partir d'aquest moment, ho farà amb esperit de capitalitat.

Anys més tard, durant la crisi de la fil·loxera, el ferrocarril facilitarà les vendes de productes de Lleida al nord de Catalunya i les exportacions a França. I, ja entrat el segle XX, dinamitzarà el comerç entre Aragó i Catalunya, passant per Lleida.

Pel que fa a les comunicacions, en ple segle XXI encara tenim greuges històrics.

El més urgent és l'eix per carretera amb Tarragona, una via que també es reivindica intensament des de la província veïna, sobretot des de la seva Autoritat Portuària.

Cal que l'A-27 des de Tarragona arribi fins a Montblanc perquè, a partir d'aquí, enllaci amb l'autopista AP-2 desafectada, com varem reclamar fa tot just un mes a Borges, i arribi, així, fins a Lleida i a Fraga.

Tarragona és el port natural de Lleida, el millor punt de sortida perquè la nostra producció agrícola viatgi a través de la Mediterrània i arribi al Canal de Suez, és a dir, la via directa als Mercats Asiàtics.

Però l'actual infraestructura de comunicacions és un entrebanc i això també repercuteix en els resultats del port de Tarragona que, tot i ser molt potent i tenir excel·lents perspectives, s'utilitza per sota de les seves possibilitats. El darrer exercici, la seva activitat s'ha reduït un quinze per cent.

La connexió directa Lleida-Tarragona és clau per a la vertebració de Catalunya i, més enllà d'això, és essencial per a la seva internacionalització.

També ho és l'eix viari que connecta Lleida-Vielha-Toulouse, que ens ha de donar accés als principals nusos de carreteres europees, que s'originen al sud de França.

A banda d'això, seria un gran element d'unió per a tota la província de Lleida i redundaria en benefici del Pirineu.

Un dels principals reptes pendents de la província de Lleida és fer internacionals els Pirineus.

Fa no gaires setmanes, a Barcelona, en un col·loqui amb els alcaldes de les quatre capitals catalanes vaig dir, també, que l'assignatura pendent del turisme a Catalunya és crear la marca Pirineus.

La marca i les seves comunicacions són també claus per a la plana de Lleida. Penso que l'Aeroport de Lleida-Alguaire ha de ser el gran revulsiu per a la internacionalització dels Pirineus. A la part de França, compten amb tres aeroports: Toulouse, Tarbes i Pau.

Crec i mantinc que Lleida mereixia i necessitava el seu aeroport tot i que és evident que el moment econòmic hi ha jugat en contra. Lleida-Alguaire té futur - si la Generalitat decideix fer l'aposta- com el principal aeroport de mercaderies del sector alimentari que Catalunya i el sud d'Europa ara per ara no tenen. L'aeroport de Lleida té prou terreny al seu entorn per assumir aquesta funció.

En el meu imaginari tinc la foto de l'anuari de la Cambra de Comerç amb el primer avió carregat de fruita que sortia d'Alfés cap a Europa.

Lleida-Alguaire té, també, futur en el camp de l'aviació corporativa i esportiva. També el té per dur a terme manteniment d'aparells i per portar turistes, de neu i d'estiu, que es quedin al Pirineu de Lleida.

Però per això cal millorar la comunicació per carretera i oferir una atractivitat comercial a les zones d'esquí equiparable a la d'Andorra.

L'aeroport de Lleida també té futur establint aliances amb el hub de Palma de Mallorca.

L'existència de l'Aeroport de Lleida és clau perquè siguem internacionals. L'aviació i el ferrocarril són els transports fonamentals del segle XXI. No es pot

ser ciutadà del món sense aeroport i les comarques de Lleida queden lluny dels altres aeroports de Catalunya per molt que algunes persones opinin el contrari. El nostre aeroport és una aposta que segueix viva. Estic segur que Lleida Alguaire serà un multiplicador per a l'economia i per a les empreses lleidatanes.

Pel que fa al ferrocarril, cal resoldre les rodalies Montsó-Lleida-Cervera, Balaguer-Lleida, i Lleida-Borges així com potenciar la línia de la Pobla, com a servei de rodalies però, sobretot, com a atractiu turístic. Així mateix, hem de seguir reivindicant l'estació del Pla de Vilanoveta per a mercaderies.

Des de fa segles, Lleida és la capital econòmica, cultural i de serveis per a una àrea que s'estén fins al Pirineu i a part de les províncies de Barcelona, de Tarragona i d'Osca. La nostra ciutat és també al centre de les 150.000 hectàrees que conformen el regadiu a les terres de Lleida, inclosa la Franja.

Només amb aquesta dada s'entén el posicionament de la Paeria pel que fa al Pla de la Conca de l'Ebre, on crec que, a més del desenvolupament del Pla, cal un gran pacte per harmonitzar els quatre grans usos de l'aigua.

Com reflectia un article del geògraf Joan Vilagrassa, plenament vigent, Lleida compta amb una primera regió funcional que abasta les comarques del Segrià, de la Noguera, del Pla d'Urgell i de les Garrigues, a més a més del Baix Cinca i la Llitera, a la província d'Osca. És una àrea polaritzada a l'entorn de la capital, que té una forta atracció directa per a aquests territoris.

Lleida actua també com a capital sanitària, comercial, universitària i de serveis per a un ampli radi que depassa les comarques lleidatanes i de la Franja.

Lleida és un pol sanitari de referència. Ara, la integració dels centres de titularitat pública en un únic ens gestor, permetrà que la ciutat tingui un equipament de salut pública de primera qualitat, i amb unes dimensions, el major fora de l'àrea de Barcelona, que ens farà competitiu en la majoria d'especialitats mèdiques. La inclusió d'un equipament amb l'excel·lència científica de l'Institut de Recerca Biomèdica potenciarà també el valor afegit de la ciutat i la condició que ja té com a capital sanitària de qualitat dins del sistema públic de salut.

Per això recolzo clarament el projecte d'integració. Vetllaré perquè sempre es mantingui com a recurs públic, perquè es garanteixin o incrementin els seus llocs de treball i perquè es mantingui la presència social i territorial en els seus òrgans de govern.

Situo en un mateix nivell al del sanitari, la importància de la UdL com a element de fortalesa de la nostra ciutat/regió i de la seva projecció en el territori. Aquest curs, dels 9.600 alumnes de la UdL, 2.000 provenen de fora de Catalunya.

Lleida és la capital de la Catalunya Interior. Fora de la província de Barcelona, som la ciutat més gran. Mai no n'hem estat prou conscients. Hem de ser a l'interior del país, el que Florència és a la Toscana. Això vol dir que una gran capital ha de planejar sobre el territori, aportar-hi valors i serveis, de la mateixa forma que aquest nodreix la ciutat.

Però Lleida, per garantir el futur de la ciutat i del territori, ha de disposar del que seran les xarxes bàsiques del futur.

Vull citar l'excel·lent article als diaris de Lleida del president de la cambra de Comerç, Joan Simó, on reivindica les xarxes de comunicacions que han de relacionar Lleida amb el món.

En aquest sentit, s'ha d'exigir que estiguem connectats amb el corredor Mediterrani i que siguem la connexió amb l'eventual corredor central que passa per Madrid.

Aquest projecte és la revisió més profunda de les infraestructures de la Unió Europea des dels anys 80.

El corredor serà el gran vertebrador de la regió econòmica i cultural estratègica per a Europa, l'Arc Mediterrani, del qual en formem part.

Lleida, com a ciutat i com a capital, ha de resituar-se conceptualment en el nou mapa europeu i emmarcar-se en aquest context de la regió Mediterrània.

Per a Lleida, la connexió amb el corredor s'ha de veure com la primera infraestructura física per garantir el futur, com l'Educació ho és en l'àmbit del coneixement.

Un eix mediterrani sense Lleida, ens deixaria fora dels mercats europeus, del mitjà orient i dels asiàtics. És a dir, ens deixaria fora del nostre món econòmic actual.

Els mapes del corredor Mediterrani situen l'enllaç entre l'interior i el litoral en un terreny difús. No aclareixen quina de les dues rutes possibles seguirà el traçat per arribar al mar. A nosaltres ens hi va el futur. Hem de ser capaços de trametre i de convèncer al país de que, pel sector agroalimentari català, per l'espanyol i pel d'Occitània, també és decisiva la connexió de Lleida amb el corredor mediterrani.

A tot el món, la globalització de l'economia ha retornat a les ciutats el paper protagonista en l'àmbit internacional que havien tingut fins a la instauració dels estats-nació.

M'agrada recordar sovint que la ciutat és l'organització social i política més antiga del món. Suma milers d'anys. Mentre que els estats, en la seva versió actual, no arriben als 400 anys d'història. (Se sol prendre com a referència la

Pau de Westfalia del 1648, més coneguda pel fi de les guerres de religions però també per la implantació dels estats nació).

En qualsevol cas, a partir aproximadament de la dècada dels vuitanta del segle passat, l'estudi de les Relacions Internacionals accepta la ciutat com a nou actor del sistema internacional. També en aquella època, la sociòloga Saskia Sassen -premi príncep d'Astúries i que va ser a Lleida no fa gaire- encunya un terme ja universal, la Ciutat Global. Fa referència a grans ciutats on els processos globalitzadors adopten formes concretes i locals i que es relacionen amb altres urbs a traves de xarxes transnacionals.

Penso que aquest rol d'actor internacional o de ciutat amb esperit global o transnacional no sols implica a grans conurbacions com Tokyo, Nova York, Madrid, Barcelona o Milà.

Capitals mitjanes com Lleida també han d'exercir el seu paper, adaptat a les seves potencialitats però sense cap tipus de complex. Al contrari, amb tota l'ambició i d'acord amb les seves estratègies.

Com afirmava l'urbanista Richard Knight: "a mesura que la societat global s'expandeix, augmenta el paper de les ciutats i disminueix el de les nacions". I jo vull afegir que el procés de creació europea ha d'incloure l'aprimament dels estats-nació i l'enfortiment d'Europa i de les ciutats.

Un dels factors claus de competitivitat i motor d'internacionalitat de Lleida és la creació i gestió del coneixement representat a casa nostra per la Universitat i pel Parc Científic que impulsem conjuntament.

Fa una setmana ens varem desplaçar a la fira tecnològica més gran d'Europa, al CeBIT de Hannover, d'acord amb el que hem fet els darrers deu anys: recolzar les empreses del parc i de Lleida que hi són presents, establir contactes i situar la ciutat en un sector que mou l'economia mundial, el tecnològic.

Aquesta presència continuada a Alemanya ens ha servit perquè la potent organització de la Fira de Hannover conegui Lleida i ens ha demanat que col·laborem amb el que serà la fira equivalent, a escala europea, de Municpàlia. A banda de potenciar Lleida com a ciutat tecnològica i dels acords importants que hem tornat a firmar com a Parc Científic, hem aconseguit un nou posicionament per a la ciutat, en una de les seves entitats de promoció econòmica, Fira de Lleida

Lleida és també un punt important al mapa d'Europa de la regulació agroalimentària, gràcies a Mercolleida, la nostra llotja agropequària. És un bon exemple de la basculació que comentava abans entre la capital i el territori.

Amb Mercolleida, exercim de capital de l'estat pel que fa al porcí i el representem a tota Europa, on fixem el preu de referència. D'aquí a poques setmanes se celebra a la Bretanya una cimera del porcí amb els cinc països: Alemanya, França, Espanya, Bèlgica i Itàlia.

El representant espanyol és Mercolleida.

La nostra llotja també actuarà en un dels sectors amb més perspectives en l'actual mercat mundial. Mercolleida és a punt d'obtenir la certificació com a Empresa d'Assessorament Financer per poder treballar com a agent al mercat de futurs de cereals de Chicago.

Lleida es mou en l'economia global en diferents sectors: alimentari, tecnològic, construcció i obres públiques i logístic, entre altres, i també ho fa en el terreny de l'educació amb tota la vessant innovadora i internacional que ha d'anar incorporant. Ja hem parlat d'un actor fonamental, el Parc Científic que uneix dos àmbits claus, l'empresa de perfil innovador amb la Universitat i amb la FP.

Al Parc, ara mateix hi ha una oferta de més d'un centenar de llocs de treball per a investigadors d'I+D, tècnics de sistemes i informàtics i de diferents enginyeries, tots, enfocats a titulats joves.

Fa temps que insisteixo en la importància de la formació professional i, en aquest sentit, la Paeria crec que ha fet una tasca per promocionar aquests estudis a Lleida, amb el Consell i amb la Fira de la FP. En la societat actual res no escapa de la transnacionalitat. Tampoc l'FP.

Ara, els estudiants dels centres de Lleida tindran més oportunitats de fer pràctiques en empreses alemanyes, a través del programa Europeu Comenius Reggio, en què participen la Paeria, la Generalitat i la comarca d'Onsabruck d'Alemanya. Sens dubte, aquesta mobilitat potencia les competències de l'alumnat i millora les possibilitats d'ocupació.

En aquest mateix àmbit educatiu, un dels programes més prometedors és la nova FP dual. L'Ajuntament, com la Generalitat, ha decidit apostar per aquest model i oferirà entre cinquanta i seixanta places per realitzar FP dual a la mateixa Paeria, a les àrees d'Informàtica, Telecomunicacions, Escoles Bressol i Ludoteques. Seran una oferta pels alumnes dels estudis d'FP d'Informàtica, d'Educació Infantil i d'Educació Sociocultural.

Lleida és una ciutat que ha de reforçar vocació científica i tecnològica la commemoració de l'any Oró que acabem d'iniciar ho posarà en relleu encara més.

Hem creat els darrers anys els Consells Assessors de la Ciència i de la Societat de la Informació, hem potenciat esdeveniments divulgatius com “Ciència al Carrer” o competicions científiques estatals.

Hem de fer molt més per aconseguir vocacions científiques i tecnològiques i per assolir més presència internacional de la nostra ciència.

Vull anunciar la creació d'un departament dedicat a la divulgació científica en dependència dels dos Consells Assessor que he esmentat.

Un àmbit internacional per definició és el Turisme. La ciutat de Lleida incorpora visitants estrangers any rere any. En l'actualitat, un de cada cinc turistes que hi pernocta ve de fora de l'Estat.

Un dels millors aliats per a la internacionalització turística del nostre territori és, també, l'agroalimentació: en particular, l'enogastronomia i l'agricultura de proximitat i de qualitat. El codi de Bones Pràctiques de la Gastronomia que impulsa Turisme de Lleida ja compta amb l'adhesió de 140 empreses.

D'altra banda, Lleida manté l'aposta iniciada fa temps com a capital de turisme de negocis i incorpora un nou perfil, el de seu de grans cites esportives.

Lleida treballa perquè el nostre principal conjunt monumental, el Turó de la Seu Vella, esdevingui Patrimoni Mundial de la Unesco.

Després de dècades parlant-ne i, també, fent feina, fa tot just un mes varem presentar oficialment el dossier de la candidatura. La Seu Vella, la seva història, tot el que simbolitza i els valors que ha incorporat ens portaran a aquest reconeixement mundial.

El model geogràfic cap al que avancem s'estructura amb un sistema de xarxes nacionals i transnacionals de ciutats que col·laboren i que, també, competeixen entre elles. Això vol dir que cal innovar per no perdre el tren de l'atractivitat.

És necessari sumar al·licients. La nostra Llotja és un clar exemple. En ocasions, aquests nous elements d'atracció poden servir, també, per revitalitzar zones que necessiten un impuls extraordinari. És l'efecte que generaran al Centre Històric el Parador de Turisme i el Mercat del Pla.

També estem molt segurs dels beneficis i de l'atractivitat que pot aportar el projecte de Parc d'oci familiar i establiment comercial que, amb el grup de CiU, estem intentant fer realitat a les Basses.

A l'hora de parlar sobre internacionalització, no vull deixar de referir-me a la indústria pura i dura.

Lleida no renuncia a la indústria, sigui al seu terme municipal o al territori. Hem de fer el salt de la política agrària a la política industrial. Ho he dit en moltes ocasions. Sintetitzo: a Lleida funcionarem millor quan patim més per la política industrial agroalimentària que per la PAC, entre d'altres coses, perquè ni la fruita ni el porc viuen dels ajuts de la PAC.

Amb la indústria, la ciutat ha d'oferir el mateix tipus de vincle que té amb sector agrícola i ramader, incloent tota la innovació i el valor afegit que pot aportar el Parc Científic.

A Lleida hem de seguir un model que apliqui la innovació constant que, en el panorama actual, necessiten l'agricultura, la ramaderia, l'alimentació i la indústria en general.

Finalment, hi ha un element d'internacionalització que, clàssicament, no es considera i resulta fonamental: l'Art i la Indústria Cultural.

Pel que fa a l'Art, històricament, Lleida ha comptat amb figures de referència en el camp de les arts plàstiques, de la música, de la dansa, de les arts escèniques, de l'escenografia, del grafisme. El seu camí l'han seguit artistes actuals d'aquestes i d'altres disciplines que porten el nom de Lleida arreu del món.

En l'àmbit de la indústria cultural, la nostra producció ja té dimensió de país. Iniciatives com el rodatge de Segon Origen al Magical representen un pas més. La pel·lícula s'ha pre-venut a més de 50 països.

Les nostres Escoles d'Art, i els equipaments i centres de producció com l'Escorxador, el Museu Morera, l'Auditori, La Llotja o La Panera han d'impulsar el nostre salt d'escala cap a l'exterior. Ja disposen d'aquest perfil moltes de les cites que Lleida organitza. I també, una àmplia nòmina de figures individuals.

Per amplificar la presència i les possibilitats a l'estranger dels creadors locals i de les nostres indústries culturals, els vull anunciar que la Paeria desenvoluparà un Pla d'Internacionalització de la Creació Cultural que ajudarà als nostres creadors i a les nostres indústries culturals a fer el salt a l'exterior, com abans han fet els nostres sectors agronòmics i tecnològics.

Acabo.

Quan visitants, especialment de l'exterior, vénen a la Paeria, i també als escolars de la ciutat, els faig sortir a la plaça per veure un exemple del romànic civil. Els hi ensenyo a la façana una pedra amb relleus, la Taula de Canvi, que representa la capacitat d'un règim municipal per encunyar moneda i bescanviar-la amb altres ciutats i països.

La Taula de canvi era símbol de la internacionalització de l'economia lleidatana, dels segles XVI al XVIII.

La Taula de canvi actual, amb uns estats i unes ciutats que no comparteixen lleis ni fiscalitat però sí moneda, són tots aquells factors que fan internacional i, per tant, competitiva la nostra economia:

- Ho són els professionals i les empreses que han entrat en l'economia a escala internacional. Cal agrair-los la tasca, l'activitat i la ocupació que generen, i des de la Paeria els oferim tot el suport que els puguem proporcionar.
- Ho és Mercolleida, organisme regulador i llotja de contractació a escala europea.
- Ho és Fira de Lleida, que ja era internacional en l'edat mitjana, i que progressivament aposta per les fires a escala territorial i supranacional.
- També GlobaLleida, que incideix en la creació, finançament i internacionalització de les empreses de Lleida.
- La UdL i el Campus de Recerca Iberus amb les universitats de l'Eix de l'Ebre, la primera potència agroalimentària del sud d'Europa.
- La Formació Professional Lleidatana que comença a jugar en la lliga europea tant amb la modalitat dual com en la participació a l'estranger.
- Els centres de recerca que són referents europeus, IRB, l'IRTA i el Fruitcentre, entre altres.
- El Parc Científic, amb la major massa crítica de professionals de sectors intensius en coneixement i en tecnologia, i que participa en els projectes internacionals de les seves empreses i centres de recerca.
- La participació de la Paeria i d'altres administracions, institucions i entitats ciutadanes en organismes, programes i projectes internacionals, vehiculats per la Unió Europea.

Acabo

La internacionalització de l'economia lleidatana, la nostra Taula de Canvi d'aquest segle, ja és rellevant en diferents sectors. Ara ha d'estendre's i créixer, i per això necessita intel·ligència, estratègies i infraestructures.

Necessita intel·ligència per estar en els mercats i saber com competir en cada moment en una economia de cicles curts però de mirada llarga, per no parar d'afegir valor ni d'incorporar coneixement als productes i als serveis.

Necessitem estratègies especialment orientades a l'increment de massa crítica i a la concentració de l'oferta.

I, finalment, necessita infraestructures del món del coneixement (universitat, FP, art, idiomes i centres de recerca) i del món físic; els eixos viaris que hem definit, destacant la que ha de ser la major reivindicació de les terres de Lleida i del Pirineu, la connexió amb l'eix ferroviari mediterrani.

Intel·ligència, estratègies i infraestructures són condició necessària però no suficient. Cal, també, el convenciment de que l'economia i, per tant, l'ocupació i el benestar provenen d'un marc global, on no hi ha lloc per autarquies, ni tan sols en els segments més especialitzats.

Lleida ha de mirar lluny, en el temps i en l'espai. Així serem no un punt del mapa, sinó un node en el que conflueixen les xarxes de més valor tant en l'escala econòmica com en les de cohesió social i valors humans.

Moltes gràcies

Àngel Ros i Domingo
Alcalde de Lleida

Lleida, 20 de març 2014